

JĒZUS – MŪSU UZTICĪGAIS BRĀLIS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

3Moz 25:25–27; Ebr 2:14–16; Ebr 11:24–26; 1kor 15:50; Ebr 5:8, 9; Ebr 12:1–4.

ATMIŅAS PANTS:

“Bet, tā kā bērniem ir asinis un miesa, tad arī Viņš tāpat to ir pieņēmis, lai ar nāvi iznīcinātu to, kam nāves vara, tas ir, velnu” (Ebr 2:14).

Ebr 1. nodaļa runā par Jēzu kā Dieva Dēlu, valdnieku pār eņģeļiem un “Viņa godības atspulgu un būtības attēlu” (Ebr 1:3). Ebr 2. nodaļā Jēzus ir cilvēka Dēls, kas tika padarīts zemāks par eņģeļiem un kas pieņēma cilvēka dabu ar visu tās trauslumu, līdz pat nāvei (Ebr 2:7).

Ebr 1. nodaļā Dievs par Jēzu saka: “Tu esi Mans Dēls” (Ebr 1:5). Ebr 2. nodaļā Jēzus cilvēku bērnus nosauc par Saviem “brāļiem” (Ebr 2:12).

Ebr 1. nodaļā Tēvs pasludina Dēla dievišķo suverenitāti (Ebr 1:8–12). Ebr 2. nodaļā Dēls apstiprina Savu uzticību Tēvam (Ebr 2:13).

Ebr 1. nodaļā Jēzus ir dievišķs Kungs, Radītājs, Uzturētājs un Valdnieks. Ebr 2. nodaļā Jēzus ir cilvēcis augstais priesteris, žēlsirdīgs un uzticams.

Īsāk sakot, Jēzus kā uzticams un žēlsirdīgs brālis ir attēlots Dēla aprakstā kā mūžīgā Dieva Radītāja augstākā izpausme.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 22. janvārī.

Brālis kā Glābējs

Izlasi 3Moz 25:25–27, 47–49. Kurš varēja izglābt personu, kas bija zaudējusi savu īpašumu vai brīvību nabadzības dēļ? _____

Mozus likums noteica, ka tad, ja cilvēks ir tik trūcīgs, ka viņam, lai izdzīvotu, ir bijis jāpārdod savs īpašums – un pat pašam sevi –, viņš atgūs šo īpašumu un savu brīvību ik pēc piecdesmit gadiem, gaviļu gadā. Gaviļu gads bija “lielais” sabata gads, kurā tika piedoti parādi, atgūti īpašumi un gūstekņiem pasludināta brīvība.

Piecdesmit gadi tomēr bija ilgs laiks, ko gaidīt. Tāpēc Mozus likums arī noteica, ka tuvākais radnieks varēja samaksāt daļu, kas vēl bija jāatmaksā, un tādā veidā izpirkt savu radnieku daudz ātrāk.

Tuvākais radnieks arī bija tas, kurš garantēja, ka slepkavības gadījumā notiek pēc taisnības. Asinsradnieks varēja noņemt sava tuvākā radnieka slepkavu un viņu sodīt (4Moz 35:9–15).

Izlasi Ebr 2:14–16. Kā Jēzus un mēs esam aprakstīti šajos pantos? _____

Šie panti apraksta mūs kā velna vergus, bet Jēzu kā mūsu Glābēju. Kad Ādams grēkoja, cilvēki nonāca sātana varā. Līdz ar to mums nav spēka stāties pretī grēkam (Rm 7:14–24). Vēl sliktāk ir tas, ka mūsu pārkāpumi pieprasīja nāves sodu, ko mēs nevarējām samaksāt (Rm 6:23). Līdz ar to mūsu situācija bija acīmredzami bezcerīga.

Taču Jēzus pieņēma mūsu cilvēka dabu un kļuva par miesu un asinīm, kādi esam mēs. Viņš kļuva par mūsu tuvāko radnieku un mūs atpirka. Viņš nekautrējās saukt mūs par “brāļiem” (Ebr 2:11).

Paradoksāli, ka, pieņemot mūsu būtību un mūs izpērkot, Jēzus atklāja arī savu dievišķo dabu. Vecajā Derībā patiesais Israēla glābējs un tuvākais radnieks ir Jahve (piem., Ps 19:14, Jes 41:14, Jes 43:14, Jes 44:22, Jer 31:11, Hoz 13:14).

Kādos veidos tu vari iemācīties piedzīvot dziļāk realitāti, cik tuvs Kristus var tev būt? Kāpēc šī pieredze ir tik svarīga tavai ticībai? _____

Nekaunas tos saukt par brāļiem

Vēstule ebrejiem saka, ka Jēzus nekaunējās saukt viņus par Saviem brāļiem (Ebr 2:11). Neskatoties uz to, ka Jēzus bija viens ar Dievu, Viņš pieņēma mūs kā daļu no Savas ģimenes. Šī solidaritāte ir pretstats publiskajai kaunināšanai, ko ebreju lasītāji piedzīvoja savās kopienās (Ebr 10:33).

Izlasi Ebr 11:24–26. Kādos veidos Mozus lēmumi ir paraugs tam, ko Jēzus paveica mūsu labā? _____

Vai esi iztēlojies, ko Mozum nozīmēja būt par “faraona meitas dēlu”? Viņš bija spēcīga personība tā laika visspēcīgākajā impērijā. Viņš saņēma augstāko civilo un militāro apmācību un kļuva par ievērojamu cilvēku. Stefans saka, ka Mozus bija “varens vārdos un darbos” (Apd 7:22). Elena Vaita arī saka, ka viņš bija “iemīļots Ēģiptes armijā” un ka faraons “bija nolēmis savu adoptēto mazdēlu padarīt par savu troņmantinieku” (sk. “Sentēvi un pravieši” 245. lpp.). Tomēr Mozus atmeta visas šīs privilēģijas, izvēloties uzskatīt sevi par israēlieti, vienu no vergu tautas bez izglītības un varas.

Izlasi Mt 10:32, 33; 2Tim 1:8, 12 un Ebr 13:12–15. Ko Dievs no mums prasa? _____

Šī bija daļa no problēmas Vēstules ebrejiem lasītājiem. Pēc izciestajām vajāšanām un atstumtības daudzi no viņiem sāka izjust kaunu Jēzus dēļ. Ar savu rīcību daži drīzāk bija gatavi Jēzu “publiski apkaunot”, nevis Viņu godāt (Ebr 6:6). Tādējādi Pāvils pastāvīgi aicina lasītājus “turēties stipri” pie savas ticības “apliecības” (Ebr 4:14, Ebr 10:23).

Dievs grib, lai mēs atzīstam Jēzu kā mūsu Dievu un mūsu brāli. Kā mūsu Pestītājs Jēzus ir samaksājis mūsu parādu. Kā mūsu brālis Jēzus ir parādījis, kā mums vajadzētu dzīvot, lai mūs varētu darīt “līdzīgus Sava Dēla tēlam, lai Viņš būtu pirmdzimtais daudzu brāļu starpā” (Rm 8:29).

Padomā kādu brīdi par lēmumu, kas Jēzum bija jāizdara, lai pieņemtu mūs kā “brāļus”. Kāpēc tas, ko Jēzus darīja, bija tik daudz pazemojošāk nekā tas, ko izdarīja Mozus? Ko tas stāsta mums par Dieva mīlestību pret mums? _____

Miesa un asinis kā mums

Vēstulē ebrejiem teikts, ka Jēzus pieņēma mūsu cilvēcisko dabu, lai Viņš varētu mūs pārstāvēt un mirt par mums (Ebr 2:9, 14–16; Ebr 10:5–10). Lūk, pamatojums glābšanas plānam un mūsu vienīgajai cerībai uz mūžīgo dzīvību.

Izlasi Mt 16:17, Gal 1:16, 1kor 15:50 un Ef 6:12. Ar kādiem cilvēciskās dabas trūkumiem šajos pantos ir saistīts izteiciens “miesa un asinis”? _____

Izteiciens “miesa un asinis” uzsver cilvēka stāvokļa trauslumu, vājumu (Ef 6:12), izpratnes trūkumu (Mt 16:17, Gal 1:16) un pakļautību nāves varai (1kor 15:50). Vēstulē ebrejiem teikts, ka Jēzus bija radīts līdzīgs Saviem brāļiem “visās lietās” (Ebr 2:17). Šis izteiciens nozīmē, ka Jēzus kļuva pilnīgs cilvēks. Jēzus nevis vienkārši “izskatījās līdzīgs” vai “izlikās” kā cilvēks; Viņš patiešām bija cilvēks, patiešām viens no mums.

Taču Vēstulē ebrejiem arī teikts, ka Jēzus bija atšķirīgs no mums attiecībā uz grēku. Pirmkārt, Jēzus neizdarīja nevienu grēku (Ebr 4:15). Otrkārt, Jēzum bija cilvēka daba, kas bija “svēta, bez ļaunuma, neaptraipīta, atšķirta no grēciniekiem un pacelta augstāk par debesīm” (Ebr 7:26). Mēs visi esam grēkojuši, un mums visiem ir ļaunas tieksmes. Mūsu verdzība grēkam sākas kaut kur dziļi mūsu būtībā. Mēs esam “miesīgi, pārdoti grēka varā” (Rm 7:14; sk. arī Rm 7:15–20). Lepnums un cita veida grēcīga motivācija bieži aptraipa pat mūsu labos darbus. Taču Jēzus daba nebija grēka sabojāta. Tam tā bija jābūt. Ja Jēzus būtu “miesīgs, pārdots grēka varā”, līdzīgs mums, arī Viņam būtu bijis vajadzīgs Glābējs. Taču Jēzus nāca kā mūsu Glābējs un piedāvāja Sevi Dievam kā upuri “bez vainas” mūsu labā (Ebr 7:26–28, Ebr 9:14).

Tad Jēzus iznīcināja velna spēkus, nomirstot kā bezgrēcīgs upuris par mūsu grēkiem, tādējādi padarot iespējamu mūsu piedošanu un izlīgšanu ar Dievu (Ebr 2:14–17). Jēzus arī salauza grēka varu, dodot mums spēku dzīvot taisnu dzīvi, pateicoties Viņa jaunās derības apsoliņumam rakstīt likumu mūsu sirdīs (Ebr 8:10). Tādējādi Jēzus sakāva ienaidnieku un atbrīvoja mūs, lai mēs varētu kalpot “dzīvajam Dievam” (Ebr 9:14). Sātana galējā iznīcināšana notiks pēdējā tiesā (Atkl 20:1–3, 10).

Kāpēc tik daudzi no mums vēl joprojām cīnās ar grēku, ja, pateicoties Jēzum, mums ir uzvaras apsoliņums? Ko mēs darām nepareizi, un, vēl svarīgāk, kā mēs varam sākt dzīvot saskaņā ar savu augsto aicinājumu Kristū? _____

Darīts pilnīgs ciešanās

Izlasi Ebr 2:10, 17, 18 un Ebr 5:8, 9. Kāda bija ciešanu loma Jēzus dzīvē? _____

Apustulis saka, ka Dievs Jēzu “ciešanās padarīja pilnīgu”. Šis izteiciens ir pārsteidzošs. Autors teicis, ka Jēzus ir Dieva “godības atspulgs un būtības attēls” (Ebr 1:3) un ka Viņš ir bezgrēcīgs, bez vainas, nesamaitāts un svēts (Ebr 4:15, Ebr 7:26–28, Ebr 9:14, Ebr 10:5–10). Jēzum nebija jāuzvar kādas morālas vai ētiskas nepilnības. Viņš bija pilnīgs gan morāli, gan ētiski.

Tomēr Vēstulē ebrejiem teikts, ka Jēzus gāja cauri “pilnveidošanas” procesam, sagādājot līdzekli mūsu glābšanai. Jēzus tika padarīts pilnīgs tādā ziņā, ka Viņš tika sagatavots būt par mūsu Glābēju.

1) Jēzus “ciešanās tika darīts pilnīgs”, lai kļūtu par mūsu glābšanas Kapteini (Ebr 2:10). Jēzus bija nomiris pie krusta kā upuris, lai Tēvs varētu likumīgi mūs glābt. Jēzus bija pilnīgs upurējamais upuris – vienīgais. Kā Dievs Jēzus varēja mūs notiesāt, bet Sava upura dēļ Jēzus var mūs arī glābt.

2) Jēzus paklausību mācījās ciešanās (Ebr 5:8). Paklausība bija vajadzīga divu iemeslu dēļ. Pirmkārt, paklausība Viņa upuri padarīja pieņemamu (Ebr 9:14, Ebr 10:5–10). Otrkārt, Viņa ciešanas darīja Viņu spējīgu kļūt par mūsu paraugu (Ebr 5:9). Jēzus “mācījās” paklausību, jo Viņš nekad iepriekš nebija to piedzīvojis. Kam Viņam kā Dievam bija jāpaklausā? Kā mūžīgajam Dēlam, kas bija viens ar Dievu, Viņam klausīja kā universa valdniekam. Tāpēc Jēzus nemācījās paklausīt no nepaklausīga stāvokļa, bet gan apguva pakļaušanos un paklausību no valdīšanas pozīcijām. Paaugstinātais Dieva Dēls kļuva paklausīgs Cilvēka Dēls.

3) Piedzīvotās kārdināšanas un uzvaras padarīja Jēzu spējīgu būt žēlsirdīgam un uztīcamam Augstajam Priesterim (Ebr 2:17, 18). Ciešanas nepadarīja Jēzu žēlsirdīgāku. Tieši pretēji, Savas žēlastības dēļ Viņš bija gatavs mirt pie krusta, lai mūs glābtu (Ebr 10:5–10; salīdziniet ar Rm 5:7, 8). Tomēr ciešanās Jēzus brālīgā mīlestība tika patiesi izpausta un atklāta.

Ja bezgrēcīgais Jēzus cieta, mēs kā grēcinieki arī noteikti cietīsim. Kā mēs varam mācīties izturēt dzīves traģēdijas, vienlaikus gūstot cerību un drošību no Kunga, kas ir atklājis mums Savu mīlestību tik daudzos spēcīgos veidos? _____

Brālis kā paraugs

Vēl viens iemesls, kāpēc Jēzus pieņēma cilvēka dabu un dzīvoja mūsu vidū, bija tas, lai Viņš varētu būt mūsu paraugs – vienīgais, kurš varēja mums parādīt, kā pareizi dzīvot Dieva priekšā.

Izlasi Ebr 12:1–4. Pēc apustuļa teiktā, kā mums vajadzētu skriet kristīgās dzīves sacīkstēs?

Šajos pantos Jēzus ir kulminācija garam cilvēku sarakstam, ko apustulis min kā ticības paraugus. Šie panti nosauc Jēzu par “ticības iesācēju un piepildītāju”. Grieķu vārdu “archegos” (“dibinātājs”) var tulkot arī kā “celmlauzis”. Jēzus ir cilvēces celmlauzis tādā ziņā, ka Viņš iet ticīgajiem pa priekšu. Patiesībā Ebr 6:20 Jēzu nosauc par mūsu “ceļvedi”. Vārds “piepildītājs” norāda uz domu, ka Jēzus bija parādījis ticību Dievam visšķīstākajā formā. Šie panti māca gan to, ka Jēzus ir pirmais, kas iet pa priekšu mūsu sacīkstēs un gūst panākumus, kā arī to, ka Viņš ir viens no tiem, kas dzīvi ticībā padarīja pilnīgu.

Ebr 2:13 lasām: “Un atkal: Es paļaušos uz Viņu. Un atkal: lūk, še Es esmu un bērni, ko Dievs Man devis.” Šeit atklāts Jēzus teiktais, ka Viņš paļausies uz Dievu. Šī ir atsauce uz Jes 8:17, 18.

Jesaja šos vārdus izteica, piedzīvojot briesmu pilnus draudus no Ziemeļisraēlas un Sīrijas iebrukuma (Jes 7:1, 2). Viņa ticība bija pretēja ķēniņa Ahasa ticības trūkumam (2ķēn 16:5–18). Dievs bija pamudinājis Ahasu Viņam uzticēties un lūgt zīmi tam, ka Viņš to izglābs (Jes 7:1–11). Dievs jau bija apsolijs viņam kā Dāvida dēlam, ka Viņš pasargās Ahasu kā Savu personīgo dēlu. Tagad Dievs žēlsirdīgi piedāvāja Ahasam apstiprināt šo apsoliģumu ar zīmi. Tomēr Ahas atteicās lūgt zīmi un tā vietā sūtīja vēstnešus pie Tiglat-Pilesera, Asīrijas ķēniņa, sakot: “Es esmu tavs kalps un tavs dēls” (2ķēn 16:7). Cik skumji! Ahas labāk gribēja būt Tiglat-Pilesera “dēls”, nevis Dieva dēls.

Savukārt Jēzus uzticējās Dievam un Viņa apsoliģumam, ka Viņš tiks Savus ienaidniekus zem kājām (Ebr 1:13; Ebr 10:12, 13). Dievs mums ir izteicis to pašu apsoliģumu, un mums ir jātic Viņam, tieši tāpat kā to darīja Jēzus (Rm 16:20).

Kā mēs varam mācīties uzticēties Dievam, ik dienas izdarot pareizu izvēli, atspoguļojot šo uzticību? Kas ir nākamā svarīgā izvēle, un kā jūs varat pārlicināties, ka tā atklāj uzticību Dievam?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Ebr 2:13 satur Jēzus vārdus Savam Tēvam, runājot par Saviem brāļiem: “Lūk, še Es esmu un bērni, ko Dievs Man devis” (Ebr 2:13). Patriks Grejs (Patrick Gray) norāda, ka Jēzus šeit aprakstīts kā Savu brāļu sargs. Romiešu “tutela impuberum” sistēma noteica, ka pēc tēva nāves “aizbildnis, bieži vecākais brālis, kļuva atbildīgs par mazāko bērnu un viņu mantojuma aprūpi, līdz kamēr viņi sasniedz pieaugušā vecumu, un tādējādi paaugstināja vecākā brāļa dabisko pienākumu parūpēties par jaunākajiem brāļiem un māsām”. (“Godly Fear: The Epistle to the Hebrews and Greco-Roman Critiques of Superstition” [Atlanta: Society of Biblical Literature, 2003], p. 126) Tas izskaidro, kāpēc Vēstule ebrejiem mūs nosauc gan par Jēzus brāļiem, gan Viņa bērniem. Kā mūsu vecākais brālis Jēzus ir mūsu aizbildnis, sargs un vadonis.

“Kristus nāca uz zemi, pieņēma cilvēcību un stāvēja kā cilvēka pārstāvis, lai cīnā ar sātānu parādītu, ka cilvēks, kā Dievs viņu ir radījis, savienojoties ar Tēvu un Dēlu, var paklausīt katrai dievišķajai prasībai.” (Elena Vaita “Izmeklētas vēstis” 1.sēj., 253. lpp.)

“Savā dzīvē un mācībās Kristus ir iedevis pilnīgu paraugu nesavtīgai kalpošanai, kuras izcelsme ir Dievā. Dievs nedzīvo pats Sev. Radot pasauli un uzturot visu, Viņš pastāvīgi kalpo citiem. ‘Viņš liek Savai saulei uzlēkt pār ļauniem un labiem un liek lietum līt pār taisniem un netaisniem’ (Mt 5:45). Jēzum bija jāstāv cilvēces priekšgalā, lai ar Savu paraugu Viņš varētu mācīt, ko nozīmē kalpot.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas” 649. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Vēstule ebrejiem mums stāsta, ka Jēzus kļuva par mūsu brāli, lai mūs glābtu. Padomājiet, ko tas nozīmē, – ko Dievs izdarīja, lai mūs glābtu. Kāpēc tad novēršanās no šīs brīnišķīgās realitātes būtu tik traģiska kļūda?

2. Kāpēc mums ir svarīgi, lai Jēzus nebūtu dzimis “grēka varā” kā mēs (Rm 7:14)? Padomājiet par Mozu! Kāpēc israēliešiem bija svarīgi, ka Viņš nebija vergs, kādi bija viņi? Kā Mozus stāsts nedaudz palīdz mums saprast, ko Jēzus ir izdarījis mūsu labā?

3. Pakavējieties vairāk pie ciešanu lomas savā dzīvē. Kāpēc mums nekad nevajadzētu domāt, ka ciešanas pašas par sevi ir labas, pat ja reizēm tās var nest kaut ko labu?